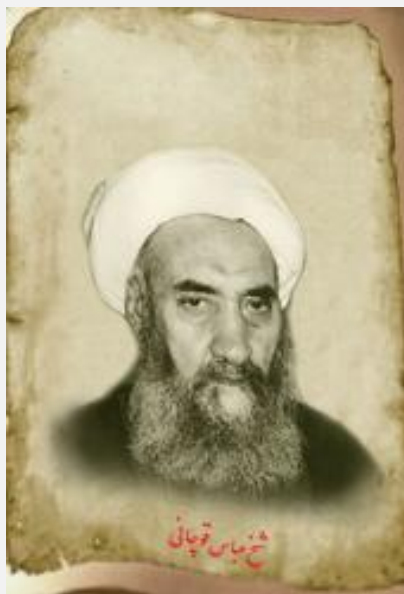

شیخ عباس قوچانی

او عارفی فقیه و عالمی بزرگ بود که با سعی و تلاش قابل تحسین ده ها سال به تحقیق جواهر الکلام پرداخت ...

ولادت: 1333ق.

محل ولادت: قوچان

وفات: 1410ق.

محل دفن: نجف

محل تحصیل: مشهد، نجف

اساتید: حضرات محمد حسین غروی اصفهانی ، سید ابوالقاسم خویی، آقا بزرگ شهیدی

استاد عرفان: آقا سید علی قاضی طباطبایی

شاگردان: سید محمد حسن قاضی ، حسن صافی اصفهانی و...

او عارفی فقیه و عالمی بزرگ بود که با سعی و تلاش قابل تحسین ده ها سال به تحقیق جواهر الکلام پرداخت . وی چندین دوره کتاب اسفار را تدریس کرد و آخرین دوره آن با عمر ایشان به پایان رسید. برای تدریس فلسفه اهتمامی ویژه داشت و با وجود جو نامساعد حوزه نجف در آن زمان ، این درس را رها نکرد ایشان در نجف اشرف به واسطه آیت الله بهجت با استاد کل مرحوم آیت الله سید علی قاضی آشنا شد و در محضر آن یگانه دوران به خوبی ساخته و پرداخته شد و نزد ایشان مقام و جایگاهی ویژه یافت به طوری که مرحوم قاضی در وصیت نامه اش او را وصی خود قرار داد. با این حال خود او همواره از این مطلب اظهار تعجب می کرد. و می فرمود من هیچی نیستم ! وقتی به محضر مرحوم قاضی وارد می شد، آقای قاضی برای استقبال او از جای خود برمی خاست و در اواخر عمر که برخاستن و ایستادن برایش مشکل بود ، به خود آقای قوچانی متوسل می شد تا برای احترام بایستد. این عارف سالک در ده سال آخر عمر استاد ملازم او بود. بیشتر آثاری که از مرحوم سید علی قاضی نقل می شود از طریق آیت الله شیخ عباس قوچانی است . خود می فرمود : هیچ گاه به قرائت فصلی و یا دفتری از مثنوی آغاز نکردم مگر آنکه آقای قاضی قبل از آنکه من لب باز کنم ابیاتی را از حفظ می خواند و آهنگ صدایش در وجود من نشاط و خرسندی و حالت حماسی پدید می آورد. این فقیه فرزانه و اسوه استقامت تا پایان عمر پربرکتش به تنهایی در نجف اشرف ماند. در حالی که همه افراد خانواده اش تبعید شدند و یا به زندان افتادند. استاد سید محمد حسن قاضی در وصف پایمردی آن بزرگ چنین می نگارد: « صورت های مختلفی از کسانی که در سیر وسلوک عنان امور خود را تسلیم استاد کرده اند ، شاهد بودیم . اکثر آنها انتظار دارند که در فرصتی هر چه کمتر به مقصد برسند و تاخیر در این امر سبب شک و تردید آن ها می شود. با این همه من هرگز نشنیدم که استادی به شاگرد خود خبر بدهد که نه در آینده نزدیک و نه بعد از آن زمان طولانی گشایشی برایش حاصل نخواهد شد! و شاید هم به صراحت به او بگوید که در ایام آخر عمر زمانی که اهل و عیال و اولاد تو را ترک کردند و تو تک و تنها در نجف ماندی ، به هدف می رسی و در می یابی ! رضا به تقدیر الهی وجود آیت الله شیخ عباس قوچانی را فرا گرفته بود و در این احوال همان نفخه الهی استادش مرحوم قاضی ، همواره مونس او بود.